

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέτατον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Πρώτη τοῦ Νοεμβρίου,
φέστα Βουλευτηρίου.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Πεντακόσα λογαριάζω κι' ἐνενήντα σὺν ἐννιά,
τούρτουρας πολὺς ἐφέτος καὶ μεγάλη χειμωνιά.

Πάλι κουθέντα γιὰ Παρλαμέντα.

Ἐν μέσῳ τόσῃς βροντώδους ζάλης
ἄρατε πύλας Βουλῆς μεγάλης,
ἄρατε πύλας νὰ 'μπῇ, λεφούσι
λόγια Σωτήρων νὰ ξανακούσῃ
καὶ τὸ καινούριο κοπανιζέμεντο...
φωτιά νὰ κάψῃ τὸ Παρλαμέντο.

Τρέχουν, βουῖζουν, συναλαλάζουν
μέσα σὲ τούτη τῇ χειμωνιά,
μπέ μπέ καὶ πάλι, μπέ μπέ βελάζουν
γίδια καὶ τράγοι καὶ λαγιερνιά,
ποῦ θὰ μᾶς σώσουν σιγουραμέντο...
φωτιά νὰ κάψῃ τὸ Παρλαμέντο.

Νέων Συνόδων ἀρχὴν κηρύττει
καὶ πατριῶται φριμάζουν ποῦροι,
νάτο τῆς δοξῆς τὸ πρῶτο σπῆτι,
νάτην ἢ μάντρα, νάτο τὰ χούρι,
κι' ὅλοι τὸ βλέπουν καὶ σκούζουν «ἔ ν τ ο...»
φωτιά νὰ κάψῃ τὸ Παρλαμέντο.

Νάτο τὸ μπλάστρι καὶ τὸ τσιρότο,
τὸ γιαντρικὸ μας τὸ πρῶτο πρῶτο,
τὸ μέγα Βῆμα καὶ πάλι τρίζει
κι' ὁ γέρο-Κάπρος τὸ φεβερίζει,
ποῦχει καὶ βάζα καὶ φουρνιμέντο...
φωτιά νὰ κάψῃ τὸ Παρλαμέντο.

Νάτην ἢ Χαύρα, ποῦ 'στὸ φοπῆμι
ζωὴ θὰ δώσῃ καὶ θὰ τὸ γιάνῃ
μὲ τὰ μουστάκια τοῦ κύρ Ζαήμη,
μὲ τῆς μπαρμπέταις τοῦ Ντεληγιάννη.
Νὰ τῆς παρλάτας τὸ παρτιμέντο...
φωτιά νὰ κάψῃ τὸ Παρλαμέντο.

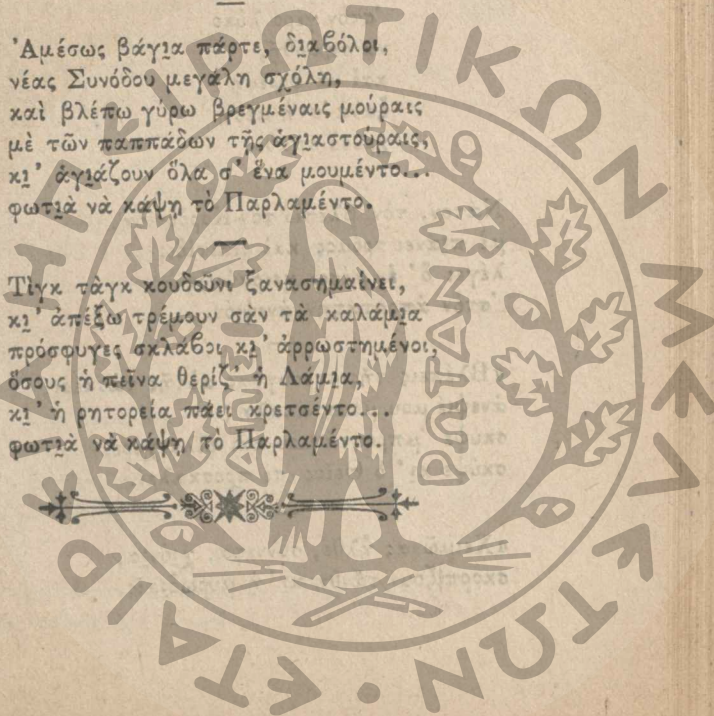
Νὰ τῶν ρητόρων τὰ λάλα πλήθη,
νὰ τὰ κοπάδια, νὰ κι' ἡ Κορδόνα,
ποῦ μὲ λουλούδια 'στὰ γαῦρα στήθη
ἄνοιξι φέρνει μὲς 'στὸν χειμῶνα
καὶ 'στῆς καρδιάς μας ἀλεγραμέντο...
φωτιά νὰ κάψῃ τὸ Παρλαμέντο.

Βαρῶτε πέρα, κάνετε θέσι,
χορτάσετέ τους τιμαῖς περισσiais,
θαρρῶ πῶς μπαίνουν μὲ Τούρκου φέσι
στρωτὰ κεφάλια, καυκάλαις ἱσαις,
ὄλαις στρωμέναις ἀπὸ τσιμέντο...
φωτιά νὰ κάψῃ τὸ Παρλαμέντο.

Σκύφτουν κεφάλια χωρὶς καπέλα
'στὴν καρακάξα τὴν παπαρδέλα,
κι' ἀλαφιασμένο κάθε κοπάδι
χυμᾷ καὶ μπαίνει μὲς 'στὸ ρημάδι
γιὰ νὰ τελειώσῃ τὸ φαλιμέντο...
φωτιά νὰ κάψῃ τὸ Παρλαμέντο.

Ἀμέσως βάγια πάρτε, δικῶλοι,
νέας Συνόδου μεγάλη σκόλη,
καὶ βλέπω γύρω βρεγμέναις μούραις
μὲ τῶν παππάδων τῆς ἀγιστοῦραις,
κι' ἀγιάζουν ὅλα σ' ἓνα μουμέντο...
φωτιά νὰ κάψῃ τὸ Παρλαμέντο.

Τίγλ τὰγλ κουδούνι ξανασημαίνει,
κι' ἀπέξω τρέμουν σὰν τὰ καλάμια
πρόσφυγες σκλάβοι κι' ἀρρωστημένοι,
δσους ἢ πείνα θερίζ' ἡ Λάμια,
κι' ἡ ρητορεία παῖι κρετσέντο...
φωτιά νὰ κάψῃ τὸ Παρλαμέντο.

**Δένδεις τοῦ Φαδουλῆ,
ποῦ τοὺς δαίμονας καλεῖ.**

Τραμπουκέρηδες διαβόλοι,
τρέξετε, σὰς προσκαλῶ,
κι' ἔλθετε πηδῶντες ὅλοι
γιὰ νὰ 'μπῆτε 'στὸ μῆλὸ
τῶν πολλῶν καὶ διαφορῶν
τοῦ Ρωμαϊκοῦ ρητόρων.

Μὲς 'στῆς νίκης τῆς σκοτούρας
καὶ τὴν ἀσθιτον τιμὴν
ὄχι πλέον ἀγιστούρας,
ἄλληλουῖα κι' ἀμὴν.

*Ὅχι πιά μὲ ρασσοφόρων
διατόρους προσευχᾶς
νὰ φωτίσωμεν ρητόρων
καὶ κρανία καὶ ψυχᾶς.

*Ἐλα τώρα σὺ καὶ μόνον,
μαῦρον πνεῦμα τῶν δαιμόνων,
μὲ πηδῆματα τρελλᾶ,
καὶ δαιμόνισε μῆλᾶ.

Σὺ σὲ τοῦτο μας τὸ χαλὶ
νὰ μᾶς σκέπῃς τοῦ λοιποῦ,
κι' ἔμπα μέσα 'στὸ κεφάλι
τοῦ μεγάλου τοῦ Παπποῦ,
τῆς δοντάρας του νὰ τρίξῃ
καὶ τάνῃσι του νὰ ρίξῃ.

Ξαναφώτισε τὸν *Ἀρῆ
καὶ τὸ γέρικο καπρὶ
νὰ σηκώσῃ 'στὸ ποδάρι
τὴν μουφλοῦζα τὴν λεπρή.

*Στὰ Κορδονάκια,
'στὰ γαϊτανάκια
καθεῖς νὰ σκύψῃ,
κι' ἄδεια τσανάκια
νὰ ξερογλείψῃ.

Φώναξε σήκω
'στὸν γέρο λύκο
νὰ σηκωθῇ,
καὶ νὰ φορέσῃ
ξανὰ 'στὴ μέση
χρυσὸ σπαθί.

Νάτον, τὸν βλέπω τὸν Κορδονίδη,
μὲ πιάνει τρόμος καὶ ριπιτίδι,
λέγει δ' ἐν μέσῳ χειραψιῶν
'στὸν ἀποστάτην ἀνέψιόν.

*Βλέπεις τῆς στρουγγᾶς αὐτῆς τὰ σκέρι,
ἀνιψί μου μουστακαλῇ;
σκύψε 'μπροστά μου καὶ φίλα χέρι,
σκύψε κι' ὁ Θεὸς σὲ προσκαλεῖ.

*Χειμῶνας ἦλθε, σύννεφα, χιόνια,
σκορπίζουν τάνθη κι' ἡ μυρωδιάς,

πᾶν τὰ γαϊτάνια, πᾶν τὰ Κορδόνια,
πέτραις 'γενῆκαν πιστῶν καρδιάς.

*Μὴ σὲ πλανέσῃ μεγάλη σκέψις,
ἔλα 'στὰ γίδια τῆς πρώτης στάνης,
κι' οὔτε ποτὲ σου νὰ τὸ πιστέψῃς
πῶς θὰ σ' ἀφήσω νὰ βγῇς τσοπανῆς.

*Στὴν ἀγκαλιὰ μου σὲ ξαναπέρνω,
κι' ἐγὼ μονάχα σὰν τὸ θελήσω
'μπορεῖς νὰ μείνῃς μὲς 'στὸ Κουβέρνο,
ἀλλέως τόπο καὶ τράβα 'πίσω.

*Ὅσο μεγάλο μυαλὸ κι' ἂν εἶσαι
σὲ στραπατσάρω μ' ἐν' ἄψι σθύσε.
Γιὰ κύτταξέ με... καὶ τῶρ' ἀκόμα
τῆς καθε στρουγγᾶς τὸ δόλιο κόμμα
τὴν ἀδείᾶ μου σὰν δὲν ζητήσῃ
λεπτὸ δὲν στέκει νὰ κυβερνήσῃ.

*Αὐτὸ θὰ γίνῃ, τῶπα, τὸ θέλω,
κι' ὅλοι 'μπροστά μου φόρα καπέλο.
Σκύψε, παιδί μου, καὶ πέσε κάτω,
νὰ 'βγῇς τσοπάνης χαμένοι κόποι,
κι' ἔλα 'στοῦ Θεοῦ τὸ Τσελιγκατο,
ποῦχει μουρλάνει καὶ τὴν Εὐρώπη.

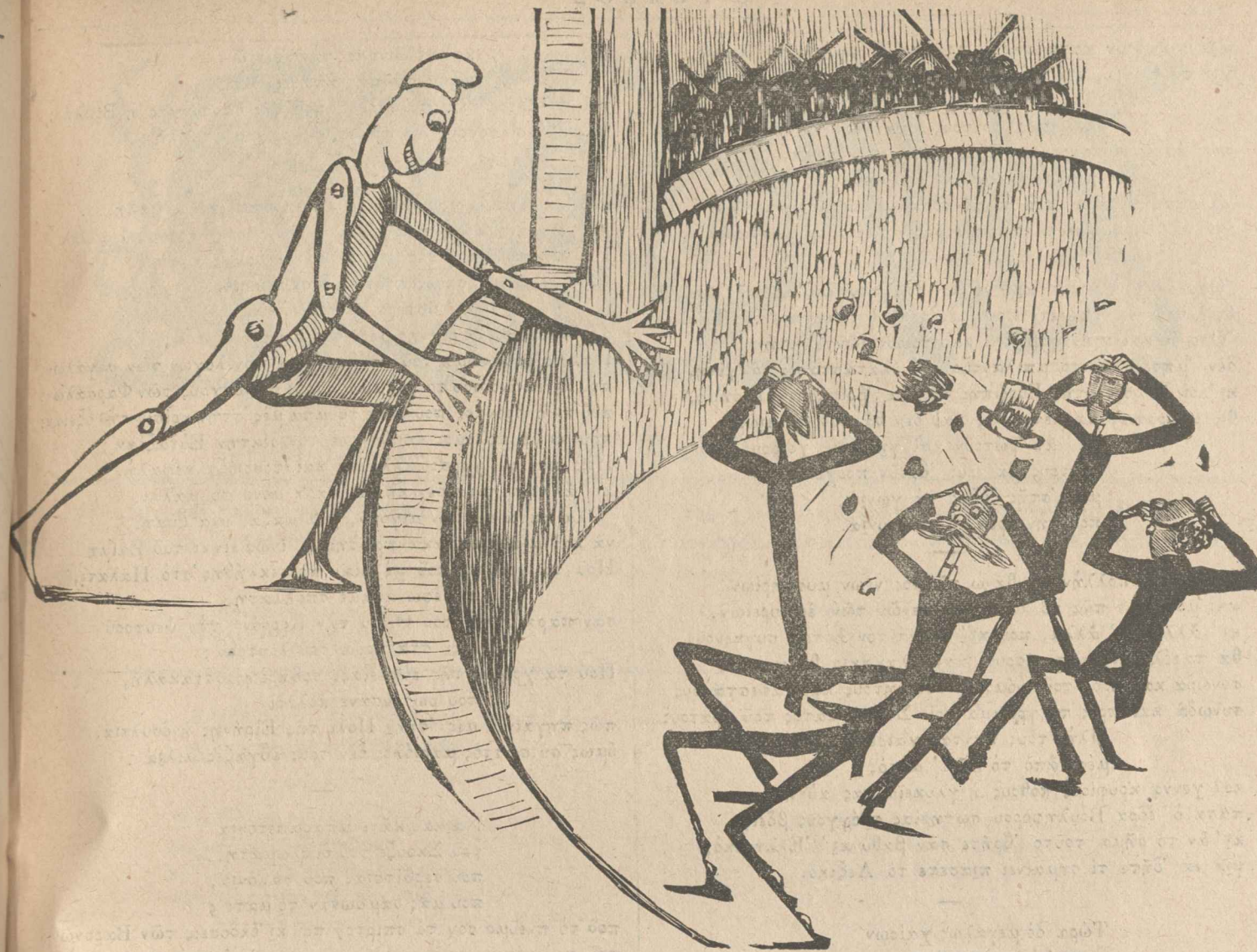
*Ἄν κι' εἶσαι νέος γεμάτος μέλι
μὲ μιὰ μουστάκα ξεχωριστή,
τὸ κράτος ὅμως τὸν γέρο θέλει
σ' ἄσπραϊς μπαρμπέταις νὰ κρεμαστῇ.

**Λόγος πρὸς τὴν Βουλὴν
μ' εὐφράδειαν πολλήν.**

Τοῦ Βασιλέως μένοντος ἀκόμη 'στὴν Δεκέλειαν
κι' ἐπιθυμούντων ὅλων
νὰ γίν' ἡ φέστα τῆς Βουλῆς καθ' ὅλην τὴν ἐντέλειαν
κροτούντων πυρεθῶλων,
ἐγὼ θὰ βγάλω σήμερα τὸν λόγον τὸν συνήθη
πρὸς τῆς Βουλῆς τὰ πλήθη.

Χαίρων κυττάζω γύρω μου τοὺς κούκους τῆς εὐκλείας,
κι' ἀκόμη βλέπω τὸν Ἐτέμ ἐντὸς τῆς Θεσσαλίας,
ἂν κι' οἱ ὅικοί μας νικηταὶ γυρίσαν ἰδῶ πέρα
νὰ ρίχνουν 'στὸν αἶρα,
κι' Ἐπιτελάρχαι τῆς φακῆς κι' ἐπίσημοι λακίδες
μᾶς ἦλθαν μὲ τοὺς μπόγους των καὶ μὲ τοὺς τεντζερέδες,
κι' ὅσα πουλιὰ δὲν 'πρόφθασαν νὰ σφάζουν εἰς τὰς μάχας
ἰδῶ τὰ σφάζουν σήμερα
μὲ τὰ σπαθιά τάνῃμερα,
κι' ἔμπρὸς σὲ τούτους τοὺς σφαγεῖς σαστίζει κόσμος χάχα!

Μετὰ χαρᾶς μεγάλης
μανθάνω πρὸς τοῖς ἄλλοις
ὅτι κι' οἱ Τούρκοι δέχονται μὲ τρόπο ντιλικάτο
τὸν Νιόνιο τὸν Ζαχυβινὸ καὶ τὸν Μαυροκορδάτο,
κι' ὁ Πατισᾶχ τοὺς ἐκτιμᾷ
κι' ὅλοι τοὺς λένε «μπουγιουρούμ,

καὶ καλῶς ἦλθατε γιὰ μὰ
νὰ 'δῇτε Τούρκισαις γιὰ βρούμ».

*Ὅμως δείχνουν κι' οἱ ὅικοί μας γιὰ τοὺς Τούρκους μὴν ἂ-
καίμαζι των συχνοτρῶνε γιοβαρλάκια καὶ κιμπάπι, [γάπη
τρῶν καὶ Σαπουνὶ-Χαλβάδες,
καταύφια, μπακλαδάδες,
τρῶνε καὶ ταοῦ-κιοζοῦ,
καὶ Χανούμισα μιζοῦ
μπαίνει σ' ἓνα μπεγιαντέ
μὲ γιασμάκι μὲς 'στὴ μούρη,
κι' ὦχ, φωνάζει, κι' αἶντε ντέ,
τρὶς ἀθάνατε Γκιορῶρη.

Τραγουδεῖ γιὰ τὴν Ἑλλάδα μὲ καὶ μὲ σεβντᾶ
κι' ὁ Τερφῆκ ποῦ τὴν ἀκούει τῆς φωνάζει ἀγκέλ μπουρντᾶ
νὰ σὲ 'δοῦμε κι' ἰδῶ πέρα,
τρῶγε μπόλικη μπουγάτσα,
καὶ τραγοῦδα νύκτα 'μέρα
τῶν Γκιορῶρηδων τὴν ράτσα,
ποῦ κορδόνεται ποζᾶτη καὶ δὲν χάνει τουφεκιά
γιὰ τὴν σάπια τὴν Τουρκιά.

Πὲς ἡ σπάθαις ἡ μεγάλαις
πῶς τὸ 'βάζαν 'στῆς φευγάλας,
'πὲς μας καὶ γιὰ τῆς τορπίλαις πῶς τῆς ἐπαιζαν 'στὰ χέρια
παρικούμπαροι, κουμπάροι, καὶ δελφίνια καὶ ξεφτέρια.
Πὲς καὶ τοῦτα, 'πὲς κι' ἐκείνα, ξαπλωμένη 'στὸ σοφᾶ,
'πὲς καὶ τᾶλλα τὰ κρυφᾶ,
πῶς μᾶς ἦλθαν μὲς 'στὴν Πόλι Πρεσβεῦται μεγαλουσιάνοι

γιὰ νὰ ψάλουν τὴν εἰρήνην 'μπρὸς 'στῆς Πόρτας τὸ Ντιβάνι,
καὶ γυρνοῦν μ' ἔλῃας κλαδί

στὰ στενὰ τὰ καλντερίμια,
κι' ὅποιος Τουρκαλᾶς τοὺς ὄῃ
μουρμουρίζει μὲ βλασφημία:
αὐτοῖσι ποῦ μᾶς ἦλθαν τώρα
τί χαλεύουν τέτοιαν ὄρα!

*Πὲς πῶς κάνομε γιὰ τούτους κοπιμμένα χίλια τόσα
κι' ὁ Τερφῆκ ὁ πεζιδέγκης τοὺς γυρεῖ κι' ἄλλα γρόσα,
καὶ τοῦ λέν: «ἀμάν, νισάφι,
κι' ἄλλο μὴ ζητᾶς χρυσάφι,
νὰ μὴ βάλωμε τοὺς Φράγκους τὸν Χαμίτ νὰ κάνουν ντᾶ
'στὸ χρυσὸ τοῦ τὸν ὄντᾶ».

Κι' ὁ Σουλτάνος 'στὸ χαρίμι
συμμαζεύεται καὶ τρέμει,
καὶ μαζὶ μὲ τὸ συνάφι,
ποῦ τοῦ σβύνει τοὺς καυμούς,
'στ' ἄμ' ἐλὲ τὴν τᾶ του γράφει
τοὺς Ρωμαϊκοὺς θυμούς.

Τέτοια λέγει, τέτοια κάνει τῆς εἰρήνης ἡ Πρεσβεῖα
καὶ παντοῦ σπουδὴ καὶ βία,
τὸ δὲ κάζο τῆς εἰρήνης θεωρεῖται κατεπείγον,
πλὴν πιστεύω 'στὰς Ἀθήνας νὰ γυρίσουν μετ' ὀλίγον
μὲ καμμιὰς τρανῆς Σουλτάνας χρυσοκέντητα πασοῦμια
καὶ Χατζῆ-Μπεκιρ λουκουμια.

Μὲ πολλὴν χαρὰν μανθάνω πῶς ὁ Τέστα κι' οἱ λοιποὶ
δίχως ταῖπα καὶ ντροπὴ

μᾶς γυρεύουν καταστάσεις για τὰ ξύδια, για τὰ λάδια,
για τὰ βώδια, για τοὺς χοίρους, για τὰρνιά, για τὰ γελάδια.

Τοὺς ἀκούω καὶ γλεντῶ
καὶ πρὸς τοὺς ἀπαντῶ
πὼς ἐμεῖς οἱ κοπρομάχοι μίαν ἔχομεν γελάδα,
ποῦ τὴν λέγομεν Ἑλλάδα,
μὰ στραγγίσαμε 'στὸ τέλος τὸ παχύ της τὸ μαστάρι
για νὰ 'βροῦν ἐκεῖνοι τώρα στραγγισμένο κρεμαστάρι.

Ὅσο δὲ γι' ἀρνιά καὶ γίδια τῆς μουφλούζας τῆς τρελλῆς
ἄς ἔλθουν νὰ τὰ μετρήσουν μὲς 'στῆς στρουγγαῖς τῆς Βουλῆς.

Ὅσο δὲ καὶ για τὰ βώδια καὶ τέροτριῶντα κτήνη
δὲν 'μπορεῖ σωστὸ μπιλάντζο καὶ κατάστασις νὰ γίνη,
κι' οἱ Σινιόροι τῆς Εὐρώπης δὲν θὰ 'βρίσκουν μετρημὸ,
θὰ μετροῦνε, θὰ μετροῦνε, καὶ δὲν θάχουν τελειωμὸ.

Κι' ἂν 'ρωτοῦν καὶ για τοὺς χοίρους
τούτους θὰ τοὺς 'βροῦν προχείρους
μὲς 'στῆς δόξης τῇ γωνιά,
ποῦ τὴν τρέφ' ἡ γουρουνιά.

Μὲ χαρὰν πολλὴν μανθάνω πλῆθος νέων μυστηρίων
καὶ μοῦ λένε πὼς τὸ κάζο τῶν κενῶν τῶν ἐμπυρείων,
κι' ἄλλα κι' ἄλλα, ποῦ κι' ἐμένα τὸν ἀστεῖο συγκινοῦν,
θὰ παρέλθουν, θὰ περάσουν, καὶ πλακάκια θὰ γενοῦν,
συνφῶδ' καὶ πρὸς τοὺς νόμους τοὺς ρητοὺς καὶ σαφειστάτους
συνφῶδ' καὶ πρὸς τὸ γράμμα τοῦ Συντάγματος τοῦ κράτους.

Πλὴν τοὺς πάντας χαιρετῶ
μὲς 'ἀπὸ τὸ Βῆμ' αὐτὸ,
καὶ γενναῖ κρυφίους πόθους ἡ γλυκεῖα σας αὐδῇ,
πᾶσα δ' ἔδρα Βουλευφόρου σωτηρίας φθόγγους βδεῖ,
κι' ἂν τὸ ρῆμα τοῦτο 'ερῆτε σὰν βαθύ κι' Ἑλληνικὸ,
για νὰ 'δῆτε τί σημαίνει πιάσετε τὸ Λεξικό.

Τώρα δὲ μεγάλως χαίρων
ζήτω λέγω τῶν Πατέρων,
καὶ τὴν ἑναρξιν κηρύττω Παρλαμέντου ζηλευτοῦ
μὲ τρεῖς μούντζαις κι' ἓνα φ τ ο ὦ.

Τοῦ Φασουλῆ παροξυσμὸς καὶ τῆς Βουλῆς βουβαρδισμὸς.

Μὰ τῶν προγόνων τὰς σκιάς, μὰ τὸν κακὸ μας φλάρο,
μέσα 'στὴ σάλα τῆς Βουλῆς μὴ μπόμπα θ' ἀμολάρω.
Νάτην, τὴν ἀμολάρησα 'στῶν Βουλευτῶν τὸ σμῆνος,
καταστροφή, ξεπάτωμα, κι' ἀλαλαγμὸς καὶ θρῆνος.
Μῦα μπουμ ἐδῶ, μπάμ μπουμ ἐκεῖ,
δὲν μένει μήτε φλοῦδι,
πάει κι' ἡ Βίβλος ἡ Λευκὴ
μαζὶ μὲ τὸν Σκουλούδη.

Ὅλοι μεγάλοι καὶ μικροὶ 'γινῆκαν μὴ σαλάτα...
νά! καὶ τὸ Βῆμα 'χάθηκε μαζὶ μὲ τὴν παρλάτα.
Εὐλο δὲν ἔμεινε γερὸ καὶ κάθε τοῦ σανίδι
τρακάρισε μὲ μπρούτζιναις πολιτικῶν καυκάλαις,
κι' ἐκὰθ' ἐκὰθ' ἐστὶ φωτιά σὰν ἓνα ροκανίδι
κι' ἐφύλαξα τὴ σκόνη του σὲ γηάλιναις μπουκάλαις.

Νά! μὴ γέρικη φαλάκρα 'στὰ χαλάσματα προβάλλει...
τάχα νάναι κολοκύθα κὰν ἀνθρώπινο κεφάλι:

Νάτην νάτην, μοῦ γελᾷ,
τὴν σιμόνω, τὴν κυτῶ,

καὶ γελῶντας τὴν 'ρωτῶ:

Ἀπὼς τὰ πᾶς ἀπὸ μὲν ἀλά;
ποῦ τὸ κλέος τῶν πολέμων; ποῦ τῆς στρουγγᾶς ἡ Βουλῆ;
ποῦ κι' οἱ τόσοι χωρχτάδες, Ὑωρίχου κεφαλή;

Νά! κυττάζω παραπέρα μὴ ρεπούμπλικα μεγάλη...
χὰ χὰ χὰ. θαρρῶ πὼς εἶναι τοῦ ρεπούμπλικάνου Ράι;
Ποῦ τὰ πρῶτα τὰ τερτίπια σὰν ἐγυρίζεις καὶ σὺ
'στους πολέους σκυθρωπὸς,
κι' ὕστερα δὲν ξέρω πὼς

ἄρχισες νερὸ νὰ ρίχνεις μὲς 'στὸ δυνατὸ κρασί;
Ποῦ τὸ φούσκωμα τοῦ στήθους καὶ τῶν λόγων τῶν μεγάλων;
ποῦ κι' ἐκεῖνο σου τὸ γράμμα 'στους προμάχους τῶν Φαρσίων;
ποῦ κι' ὁ βρόντος, ποῦ κι' ἡ τοῦμπα μὲς 'στὴν κρίση τῆς ἡμέρας;
ποῦ κι' ὁ πόλεμος ἐκεῖνος μὲ τὸν ῥέκτην Εὐταξίαν;
Πᾶς καὶ σὺ, χρυσομαλλοῦσα καὶ φουριόζα κεφαλή,
κι' ἄλλο τίποτα δὲν κλαίω παρὰ μόνο τὸ μαλλί.
Ὅλα κάτω φύρδην μίγδην, μία μάζα, μία ζύμη...
νὰ καὶ μὴ μoustάκα πρώτης... ἴσως εἶναι τοῦ Ζαΐμη.

Ποῦ τὰ χρόνια, ποῦ μὲ βίαν προσεκλήθηκε 'στὸ Παλάτι
κι' ἐφωνάξαμε σπολλάτη
σὰν παρχίτητες τοῦ Θεοῦ τὴν Κορδόνα τὴν ψευτροῦ
μὲς 'στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ;
Ποῦ τὰ χρόνια τῆς εὐκλείας, σοβαρὲ μoustακαλή,
ποῦ 'ρωτούσανε πολλοὶ
πὼς πηγαίνει μὲς 'στὴν Πόλι τῆς Εἰρήνης ἡ δουλειά,
ὅμως σὺ σωστὸς μαριόλος δὲν τοὺς ἐβγάζεις μιλιὰ;

Νά καὶ κάτι μπαρμπετόνια
τοῦ Σκουζέ τοῦ διπλωμάτη...
ποῦ σερβίτσια, ποῦ σαλόνια,
ποῦ μᾶς θάμβωναν τὸ μάτι;
ποῦ τὸ πνεῦμά σου τὸ σπέρτο; ποῦ κι' ἐκδόσεις τῶν Βαρών;
ποῦ καὶ νόταις ντιλικάταις τῶν χρυσῶν ἐκείνων χρόνων;

Νά καὶ δὴ μὴ μεγάλα σκέλη, λὲς καὶ νάναι Πελεκάνου.
βάζω στοίχημα πὼς εἶναι τοῦ 'ψηλοῦ τοῦ Καραπάνου.
Πόση πρόδος ἔχῃ, μὰ καὶ πόση θὰ χαθῇ
μὲ τὸ χάσιμο καὶ τούτου, ποῦ τὴν πρόδον ποθεῖ;
Πάει πάει μὲ τοὺς ἄλλους κι' ἄλλος στῆλος τῆς Βουλῆς
καὶ φωστήρ μακροσκελής.

Νά καὶ τοῦτος, νὰ κι' ἐκεῖνος... κάθε στρουγγᾶ, κάθε κρημνιστῆκαν κάτω ληῶμα,
πλὴν, Πατρίς πεφλημένη, μὴ τὸν ὀλεθρον θρηνηῖς
καὶ βαθειὰ μὲ συγκινεῖς,
μὰ κι' ἐγὼ μαζὶ σου βλέπω πὼς χρειάζεται Βουλὴ
καὶ γι' αὐτὸ σὲ βεβαίωνω πὼς μετάνοισα πολὺ,
καὶ νεκρῶν θὰ σμίσω μέλη,
τρίχες, καύκαλα, καὶ σκέλη,
κι' ὅλους τούτους τοὺς φωστῆρας θὰ τοὺς ζωντανέψω καὶ
ν' ἀναλάβουν τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν τροπαιοῦχον πάλην.
Μὴ μοῦ κλαῖς γλυκεῖα μου μάνα,
μὴ μοῦ κλαῖς, γλωσσικοπάνα,
καὶ κτυπεῖσαι καὶ φωνάζεις ἀπὸ ἄλλοι μοῦ κι' ὠγονοῦναι
τούς ζωντανέψα, Πατρίς μου, κι' ἔλα 'δὲς τοὺς ζωντανέψα.

Σὺ μὲ τούτους ζῆς μονάχα, σὺ μὲ τούτους ἔχεις μάθει,
κι' ἂν σοῦ λείψουν τότε χάνεις καὶ ταῦτά καὶ τὸ καλὸν.
κι' ἂν δὲν εἰσαι καθὼς εἶσαι
πὼς Ἑλλάς θ' ἀποκαλῆσαι;